

[Breckmann]

og forsvarsministerium, og som i form af et hav af dagsordener har til formål at lefle for stemmer blandt peaceniks og infiltratorer.

Resultatet af denne uansvarlighed til venstre er, at Danmark ikke har den nødvendige respekt blandt sine NATO-partnere, lige meget hvor hårdt regeringen forsøger, samtidig med at oppositionens uansvarlighed fører til, at forsvarsalliancen svækkes, og oppositionen har heller ikke været i stand til at påpege et pålideligt forsvar, der kan erstatte den tryghed, som NATO har givet siden 1949.

Nok kan man være lille og svag alene, men at bruge luftige, uprøvede forestillinger om defensivt forsvar som erstatning for det prøvede kollektive forsvar med styrke gennem sammenhold er blot endnu en undskyldning for virkelighedsflugt og kujoneri, der mærkede dagene op til den 9. april og nu om stunder egentlig har sit udspring i Kreml med denne ideologiske rotteredes verdensomspændende ambitioner som eneste mål.

Desværre er det endnu ikke lykkedes regeringen at løsrive sig fra den traditionelle venstredrejede udenrigspolitik fra før i tiden og lægge et solidt grundlag under sin egen. Forhåbentlig kommer der en større vestlig og demokratisk målbevidsthed over vor fælles udenrigspolitik, således at man får øje på klart og tydeligt, hvilket land vi bør arbejde sammen med, og hvilket land vi har en pligt til at sky som pesten.

Dog er jeg pinligt klar over, hvor vanskeligt det er for et demokratisk land som Danmark, der har lang erfaring med et godt forhold til sine nabolande – også til de lande, der er demokratiets fjender – at omlægge kursen, og dette står i mærkværdig grel modsætning til de nævnte landes muligheder og sædvane: at svinge 180 grader i deres udlandsrelationer på én nat.

Hvis folketinget i denne tale skulle forvente at få et fingerpeg om, hvorvidt jeg i arbejdet hernede dette sidste år har forsøgt at forhandle mig frem til særlige fordele for Færøerne til gengæld for at have været regeringens sidste redningsplanke en enkelt gang eller to, så er svaret et klart nej.

Derimod har jeg forventet, at vort åbne tekniske samarbejde vil give generelle resultater til fordel for begge vore lande. Jeg regner f.eks. regeringens positive holdning til især bloktilskuddet samt planer om mange enkelte forbedringer i forbindelse hermed

som en del af frugterne af det åbne og positive samarbejde, der i bredeste forstand fremmer vore landes frisindede interesser på længere sigt.

Med hensyn til TV 2-sagen vil jeg understrege, at folkeflokket ikke fik vælgerstøtte sidst for, at partiets kandidat her skulle sidde med hænderne i skødet og næsen i sky eller fødderne fastspændt hernede eller på Færøerne. Vi blev valgt på grund af vælgernes overbevisning om, at en folkeflokksmand arbejder af livsens kræfter for partiets frisindede idealer på kort og lang sigt og dér, hvor kampen er hedest. Det drejer sig om at gøre sin positive indflydelse gældende, så det ikke kun er de venstreorienterede, der bestemmer ved et samarbejde over landegrænser. Jeg stoler stadig væk til det sidste på, at regeringen finder en udvej for at få bragt TV 2 i hus sammen med en nødvendig støtte, der findes blandt de danskvalgte her i huset.

Der har været tale om en afvikling af den færøske folketingsrepræsentation med tiden. Og principielt – og det vil jeg gerne indskyde her – er det også folkeflokkens stilling, men den gældende ordning må først afløses af noget bedre. At bilde sig ind, som fremskridtspartiet har gjort, at en grundlovsændring er nok til at løse alle disse problemer, er meningsløst. Jeg vil samtidig med den foreslåede grundlovsændring henstille til partiet at finde en udvej for, at Færøerne måske kunne slippe ud af det ubehagelige kvæler-tag, som vores udenrigshandel er ved at kværkes i af de danske handelsinteresser, der fuldstændig og aldeles dominerer vores handel med udlandet. Jeg vil huske fremskridtspartiet på, at Danmark i sin udenrigshandel med Færøerne har et overskud på handelsbalancen på en hel milliard kroner årligt. Det bør vel også tages i betragtning.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Der er ingen, der overhovedet sætter spørgsmålstegn ved hr. Breckmanns ret til at stemme på nøjagtig samme måde som alle andre 178 folketingsmedlemmer – den diskussion kan vi gemme til en anden gang – men jeg vil blot lige i denne forbindelse gøre opmærksom på, at såvel Grønland som Færøerne har fået hjemmestyre, og at folketinget ikke blander sig ret meget i forholdene der-